

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.984 van 2 juni 2016
in de zaak A. 219.134/XIV-37.018**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charles Buytaert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Regentschapsstraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 april 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 164.914 van 30 maart 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 10 mei 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van

behoorlijk bestuur is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest op gemotiveerde wijze dat verzoeker geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft aangetoond en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging. Daarbij merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat “[e]en algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift [...] de Raad niet toe[laten] om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming” en dat “de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde algemene informatie aangaande de algemene situatie van soennitische Koerden in Iran niet dienstig [is]” omdat “[d]eze informatie [...] van louter algemene aard [is] en [...] geen betrekking [heeft] op verzoekers persoon” zodat “deze informatie niet [volstaat] om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd als soennitische Koerd”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt, te dezen met hervormingsbevoegdheid, waarop “het recht op behoorlijk bestuur zoals vervat in art. 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en art. 8 lid 2 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005” niet van toepassing is. Verzoeker kan zich bovendien in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals reeds bij de behandeling van het eerste middel werd vastgesteld, wordt in het bestreden arrest wel degelijk verzoekers asielprofiel als soennitische Koerd onderzocht maar wordt daarbij opgemerkt dat hij met een loutere verwijzing naar algemene informatie betreffende de situatie van soennitische Koerden in Iran geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt noch aantoonde dat hij een risico

loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, beperkt hij zich in het derde middel tot de loutere herhaling dat “de bestreden beslissing [...] de asielmotieven met betrekking tot de Soennitisch Koerdische achtergrond van verzoeker niet [heeft] onderzocht”. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen reeds bij de behandeling van het eerste en het tweede middel werd uiteengezet. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee juni tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams